

ZÁPISNÍK

SLOVENSKÉHO JAZYKOVEDCA

BULLETÍN SLOVENSKEJ JAZYKOVEJ
SPOLOČNOSTI PRI SAV

ročník 6

číslo 3. 1987

Jazykovopolitické aspekty vlastných mien

Problematica jazykovej politiky sa najčastejšie spája s problematikou riešenia národnostnej otázky. Preto nie náhodou sa na konferencii o jazykovej politike a o jazykovej kultúre /1985/ v úvodnom referáte zdôrazňovalo, že metódy jazykovej politiky v socialistickej spoločnosti vychádzajú z leninského riešenia národnostnej otázky a v našich československých podmienkach aj zo základných myšlienok Košického vládneho programu a z princípov federatívneho usporiadania ČSSR. V ďalších referátoch sa však poukázalo i na to, že v súčasnej epoche otázky jazykovej politiky prekračujú rámec vnútornej politiky jedného štátu. V oblasti vlastných mien sa medzinárodné aspekty jazykovej politiky prejavujú napríklad v riešení problematiky internacionalizácie geografického názvoslovja a problematiky exonym.

Problematiku jazykovej politiky treba spájať s teoretickou i praktickou politikou ideologickeno systému v plnom rozsahu, teda oveľa širšie, ako sa to formulovalo na spominatej konferencii. Bolo by možné ukázať to rovnako dobre na apelatívnej i na propriálnej zložke slovnej zásoby, na dynamike ich vývinu. Celý rad zmien súvisí so svetovú názorovou prestavbou spoločnosti /Turčiansky Svätý Martin - Martin, Svätý Kríž nad Hronom - Žiar nad Hronom/. Možno poukázať na ďalšie ideologické aspekty /Šimonovany - Batovany - Partibánske, Čela - Štefánikove - Rovinka, Gerlach - štít Františka Jozefa - štít Legionárov - Stalinov štít - Gerlachovský štít/. Medzi spoločensko-politické okolnosti, vplývajúce na vývin geografických názvov, patria aj spoločenská vhodnosť a primeranosť a zlučovanie obcí /Bujakov - Brežany, Pucak - Korunková, Križovany nad Dudváhom + Vlčkovce + Opoj - Dudvák/. Mimoriadne živý je vývin v oblasti názvov ulíc a iných verejných priestranstiev.

Popri identifikovateľnosti objektu pomenúvania vlastným menom, ustálenosti na jednej a schopnosti vžiť sa na druhej strane patria vo sfére fungovania v spoločenskej komunikácii medzi základné príznaky obsahovej stránky vlastných mien spoločensko-politická vhodnosť, národnú-územná reprezentatívnosť, jazyková správnosť a historická, sociálna, geografická a iná podmienenosť.

Na realizovanie cieľov jazykovej politiky sa v socia-

listickej spoločnosti využívajú vedecko-výskumné a normatívne, štandardizačné inštitúcie s legislatívne vymedzenou právomocou. V oblasti vlastných mien takto legislatívne vymedzenú právomoc štandardizovať ich úradnú podobu majú na Slovensku Ministerstvo vnútra ESR a jeho podriadené zložky vo sfére osobných mien a cjkonymie, t. j. miestnych, osadných názvov, ako aj choronymie administratívneho charakteru a Slovenský úrad geodézie a kartografie a jeho zložky vo sfére ostatných geografických názvov, t. j. anojkonymie a choronymie prírodného charakteru. Menej zreteľne je vymedzená takáto právomoc v oblasti chrématonymie. Jazykoveda sa v socialistickej spoločnosti ako vedecko-odborný garant v rozhodujúcej miere podieľa na realizácii cieľov jazykovej politiky, onomastika ako spoločenskovedná a jazykovedná disciplína sa s rovnakou mierou zodpovednosti musí podieľať na realizácii cieľov jazykovej politiky v oblasti vlastných mien.

Štandardizácia vlastných mien, aktívna účasť pri kodifikovaní úradných podôb osobných mien i geografických názvov je jednou z najdôležitejších úloh súčasnej onomastiky, ktorú si vyžaduje súčasná spoločnosť, spoločenská prax. Úspešné plnenie tejto úlohy nie je možné bez základného výskumu, bez správnych teoretických východísk, bez primeranej metodológie. Ale keby onomastika túto úlohu neplnila, stratila by svoje spojenie so súčasnou spoločnosťou a jej

potřebami.

PhDr. Milan Majtán, CSc.

/13. 5. 1987 - Banská Bystrica/

Jazyková dynamika a esejistický text

1. Dosavadní pokusy o vymezení esejistického stylu a určení jeho místa v systému funkčních stylů /počínaje B. Havránkem a konče J. Mistríkem v novém zpracování stylistiky z r. 1985/ poukazují na jeho dvojpólovost /s oscilací mezi odborností, pojmovostí a uměleckou obrazností/, popř. ještě i se zřetelem k přítomnosti rysů publičnosti.

2. Lingvostylistické zaměření výkladu je dáno zúžením tématu na projevy jazykové dynamiky v esejistických textech. Dynamičnost synchronního stavu jazyka a řeči je pojata v širším časovém rozpětí 50 - 60 let. Dynamika pramení z vědomí napětí mezi prvky nově vznikajícími a pronikajícími a prvky tradičními, popř. ustupujícími. Předpokladem je existence prvků variantních, konkurenčních.

3. Výskyt a využívání příznakových prvků jazykové dynamiky v esejistických textech je třeba vidět v souvislosti s principy výstavby těchto textů. Jako charakteristický pro esejistické texty se vytýká princip opakovanosti a několikanásobnosti, široké synonymičnosti, na druhé straně princip kontrastu, stavění do protikladů, jak jevů skutečnosti, tak v rovině jazykových prostředků. Je to možno doložit na textovém úseku z eseje F. X. Šaldy

O krásné próze Máchově:

/Romantická próza/ smývá hranice mezi sebou a poezií, ruší moze mezi žánry; vystupuje neustále z břehů, zvlněná a pobnutá jest blížována touhou naprosté svobody a nekonečnosti; znejasňuje obrys kresebný, propadá v malebnost, hudebnost, temnosvit; živel smyslně obrazný nabývá v ní vrchu nad racionalismem a logičností.

Textový úsek je zarámován pojmově-terminologicky na exponovaných místech /počátek - konec/. V dílčích složkách textového úseku formálně vyznačených středníkem je výrazný kontrast mezi přítomností termínu v složce první a plnou obrazností složky druhé; v složce třetí a čtvrté se tento kontrast realizuje uvnitř složek, navíc v druhé části třetí složky je uvnitř trojčlenného výčtu realizován kontrast terminologičnosti a umělecké knižnosti.

Na principu kontrastu je v esejistických textech založeno využívání syntaktických konstrukcí s významem kontrastně-konfrontačním vyúsťující v tendenci ke zmnožení jejich typů. V českých textech se takto od třicátých let výrazně uplatňují jako projev dynamiky konstrukce se spojkami *jestliže*, *-li*, aby /dnes pronikly i do dalších sfér/. V rovině lexikální se princip kontrastu promítá do vytváření neologických pojmenování, která označují opozitní charakter jevů /srov. dvojdomý, dvojločný, rozlom, rozkyv, rozdělení/.

Jedním z projevů principu několikanásobnosti je častý výskyt souřadných výrazů dvojčlenných i vícečlenných /někdy gradačního typu/, vyúsťující až ve spojení výčtového charakteru /příznačné např. pro texty K. Čapka/. V esejistických textech je výrazová několikanásobnost projevem individuální jazykové tvořivosti a hledačství, úsilí o výraz co nejjednodušší. Lze to doložit na vytváření nových formací a okazionalismů v rámci slovotvorného typu faktitivních sloves tvořených prefixem z- /srov. např. u Šalgy: detail neslouží Nezvalovi k zezřejmění věci, jejímu opsání nebo zkonkrétnění; u A. Matužky: Společné je zviditelnění stavby, sprehládnění kompozíc/.

Prof. PhDr. Alois Jedlička, DrSc.

/19. 5. 1987 - Bratislava/

Synonymá v jazyku a ich spracovanie v slovníku

1. O synonymách v jazyku existuje vo svetovej lingvistike množstvo literatúry. V našej lingvistike možno hovoriť iba o sporadickom výskume synonym z lexikologicko-lexikografickej a čiastočne zo syntaktickej stránky. Väčší ponor do problematiky synonym v spisovnej slovenčine predstavuje séria článkov M. Pisárčikovej v časopise Kultúra slova. Zo svetovej produkcie si osobitnú zmienku zasluhuje novšia práca poľského autora E. Grodzińskiego Językoznawcy i logicy o synonymach i synonimii, v ktorej sa okrem iného proŕvára jazykovedné a logicko-filozofické chápanie synonym v súčasnej

lingvistike a logike.

2. Všeobecné poznatky o synonymách sú bežne známe a prijímajú sa najmä v lexikografickej praxi a vo vyučovaní slovenského jazyka na všetkých stupňoch škôl, ale niektoré vymedzenia základných téz o synonymách, synonymickom rade atď. sú stále v centre pozornosti jazykovedcov, logikov, literárnych vedcov a iných. Ide zväčša o tieto otázky: a/ definícia alebo vymedzenie synonym, b/ vymedzenie synonymického radu, c/ vzťah synonym a slovotvorných variantov, d/ čo je spoločným významovým jadrom synonymického radu /pojem, sémantika, spoločné významové jadro, lexikálny význam/, e/ podmienky konštituovania synonymického radu v spisovnom jazyku a v iných útvaroch národného jazyka, f/ vzťah jazykových a logických synonym, g/ synonymia a polysémia, h/ synonymia a zdobené a zveličujúce výrazy, ch/ synonymia a frazeologické jednotky, i/ spájateľnosť synonym a pod.

3. Pri tvorbe synonymického slovníka spisovnej slovenčiny sa bude vychádzať zo všeobecnej teórie o synonymách, ako aj zo skúseností pri tvorbe synonymických slovníkov slovanských jazykov, respektíve iných európskych jazykov, najmä nemčiny, francúzštiny a maďarčiny. Je zaujímavé, že v uvedených slovníkoch sa zachováva všeobecné hodnotenie synonym v jazyku, ale takmer v každom z nich sa osobitným spôsobom riešia a vyberajú lexikografické postupy najmä pri výbere heslových slov /dominant/, pri stavbe synony-

mického radu, pri technike spracovania polysémických heslových slov, v odkazovom aparáte, vo využívaní antoným a podobne. Veľký rozptyl je v týchto slovníkoch najmä v spracovaní synonymických radov, vo významových a štylistických hodnoteniach členov synonymického radu, no najmä v chápaní vzťahu dominanty k jednotlivým členom synonymického radu.

4. V koncepcii Synonymického slovníka slovenčiny sa predkladajú teoretické východiská spracovania synonym v spisovnej slovenčine, ako aj konkrétne postupy spracovania hesiel. Do teoretickej časti koncepcie patrí kapitola o predmete a ciele slovníka, ďalej sem patria kapitoly o výbere heslových slov, o synonymickom rade a dominante, o výkladoch významu heslového slova a významových odtienkoch členov synonymického radu, o polysémii heslového slova a podobne. V tej časti koncepcie, v ktorej sa hovorí o konkrétnych lexikografických postupoch, sú kapitoly o obsahovej a formálnej /grafickej/ stránke hesiel, o variantoch a dubletách, o mieste antoným v hesle, o exemplifikácii, o štylistických kvalifikátoroch členov synonymického radu atď.

5. Synonymický slovník slovenčiny bude prvým komplexným vedeckým opisom synonym spisovnej slovenčiny. Toto vymedzenie výberu hesiel zo spisovnej slovenčiny nebude narušené prejatím niektorých nespisovných členov synonymického radu, pravda, v odôvodnených prípadoch.

PhDr. František Kočíš, CSc.

/21. 5. 1987 - Banská Bystrica/

Významová stavba prozaického textu

1. Na problematiku významovej analýzy prozaického textu sa v tomto prípade pozeráme ako na východisko, základný predpoklad jeho zvukovej interpretácie /prednesu/. Ukazuje sa, že aj pre potreby takejto interpretácie je výhodné postupovať od vyšších jednotiek /zložiek/ k nižším od obsahu k forme. Keďže tu však ide o analýzu hotového /fixovaného/ textu, v skutočnosti je postup obrátený, čo je umožnené tým, že vo vonkajšej, povrchovej rovine textu sa reflektuje situácia v jeho vnútornej hĺbkovej rovine.

2. Významová analýza textu pre neznáčené ciele si žiada poučený prístup z hľadiska teórie textu. Základná je pritom analýza vnútornej štruktúry textu, jeho sujetovo-kompozičného usporiadania. Pre potreby interpretácie treba najprv rekonštruovať celkový, globálny zmysel textu, ktorý je spätý s komunikačným zámerom a komunikačným plánom a reflektuje sa aj na celkovej sémantickej perspektíve rekonštrukcie autorského zámeru ako základne na vymedzenie interpretačného zámeru.

Vlastná analýza, smerujúca k vymedzeniu interpretačného zámeru, predpokladá sledovanie vzťahu medzi povrchovou a hĺbkovou štruktúrou textu. Text je vnútorne odstupňovaný, hierarchizovaná štruktúra. V rámci hierarchizovaného obsahu sa diferencovane modifikuje autorov postoj k jednotlivým faktom, ako ich nesú jednotlivé vety. Tu má zásadný význam skutočnosť, že povrchová štruktúra je reflexom štruktúry

rácie obsahových segmentov. V tomto zmysle potom platí, že jazykovo-kompozičná analýza má smerovať k odhaleniu vzťahov v hĺbkovom podloží textu. Práve v tomto procese sa rekonštruje autorov zámer ako ideovoesteticky rozmer textu. V epickej próze to znamená, že nad fabulou stojí sujet. Ani interpretácia potom nie je vyrozprávanie príbehu, ale hľadanie jeho zmyslu /ideového, etického, estetického i emocionálneho rozmeru/.

3. Východiskové tézy možno ilustrovať analýzou úryvku zo Švančnerovho románu Život bez konca. V úryvku ide o napätie /rozpor/ medzi fabulou a sujetom i medzi povrchovou a hĺbkovou štruktúraciou textu. Príbeh je jednoduchý, takmer banálny, i keď v závere dramatický. Ale aj táto dramatickosť je skôr vnútorná ako vonkajšia. A tak na prvom pláne je vnútorný príbeh, ako sa manifestuje v citovom a myšlienkovom svete postavy.

Analogicky je "pokojná" aj povrchová rovina textu. Monologické rozprávanie sa kombinuje s opisom, veta je modálne vyrovnaná, pomerne pravidelná, lexika iba miestami mierne expresívna s minimálnou obraznosťou. Dôraz je na kompozícii, viac na vnútornej ako na vonkajšej. Dynamika vnútorných zážitkov /precitovania/ postavy sa navyše odráža ako rozprávanie z pozície ona - oni, ako napätie medzi objektívnym rozprávaním a vnútorným monológom a medzi monologickosťou, dialogickosťou a potenciálnou dialogickosťou. V rozmedzí neznačeného napätia a dynamiky

sa rodí aj interpretačný zámer ako funkčný základ zvukovej realizácie tohto textu.

Prof. PhDr. Ján Findra, DrSc.,

/22. 5. 1987 - Prešov/

Dištingtívne príznaky slovenských foném

1. Pri skúmaní fonologického systému príslušného jazyka treba najprv určiť inventár foném a dištingtívne príznaky /vlastnosti/ konštituujuce fonémy; inými slovami: v zvukovom rečovom kontinuu /"priestor" abstrakcií I. stupňa, hlások/ treba - cez artikulačné a akustické charakteristiky - "odkryť" signálový korelát príslušných foném /abstrakcií II. stupňa/.

1.1. Komplexný pohľad na zvukovú stavbu jazyka /ide najmä o priestor vzťahu abstrakcií I. a II. stupňa, hlások a foném/ si vyžaduje, aby pri vymedzovaní dištingtívnych príznakov /vlastností/ foném sa vychádzalo z akustických a artikulačných /respektíve aj percepčných/ korelátov v príslušných segmentoch rečového signálu. Pomerne najsystemnejší rozbor zvukových prvkov reči so zreteľom na odhalenie akustickej podstaty fonologicky relevantných vlastností je v základnej práci R. Jakobsona a M. Halleho /Fundamentals of Language, 1956/, ktoré inšpirovala mnohých bádateľov z rozličných vedeckých centier, u nás napríklad E. Paulinyho /Slovenská fonológia, 1979/. Súhlasne s ním sa náš postup pri vymedzovaní dištingtívnych príznakov líši od téz práce R. Jakobsona a M. Halleho v tom, že 1/ nedržíme sa

stroho dištinkatívnych príznakov, ktoré títo autori predkladajú vo svojej práci ako všeobecne platné, a 2/ nenezdávame sa, že pre všetky triedy foném platia tie isté dištinkatívne príznaky. Preto dištinkatívne príznaky uvádzame osobitne pri vokalickej fonémach /vokály a diftongy/ a pri konsonantických fonémach /sonóry a šumové spoluhlásky/. Pripomínáme, že podľa niektorých koncepcií sa teória dištinkatívnych príznakov aplikuje na opis fonologického systému konkrétneho jazyka na základe rozlišovacej, respektíve klasifikačnej funkcie binárnych dištinkatívnych príznakov, chápaných ako čisto klasifikačné prvky, hoci pomocne vyabstrahovaných z istých fonetických vlastností /u nás J. Horecký/.

2. Na pozadí artikulačných a akustických /respektíve aj perцепčných/ osobitostí vokálov a konsonantov možno vymedziť dva základné fonologické protiklady, teda také dištinkatívne príznaky, ktoré sa uplatňujú pri všetkých fonémach: $C - C^0$ /konsonantnosť - nekonsonantnosť/ a $V - V^0$ /vokálnosť - nevokálnosť/. Vokály majú príznaky VC^0 , sonóry VC a šumové konsonanty V^0C .

2.1. Dištinkatívne príznaky vokalickej foném spisovnej slovenčiny definujeme najmä na základe ich akustických charakteristík /ide nám hlavne o možnosť použiť presné matematické operácie pri zachytávaní vzťahov medzi formantmi/, pričom si - prirodzene - uvedomujeme vzájomnú súvislosť a podmienenosť artikulačnej a akustickej štruktúry zvukových

segmentov ľudskej reči. Popri "univerzálnych" fonologických príznakoch VC^0 pri slovenských vokáloch a diftongoch vymedzujeme tieto ďalšie fonologické protiklady:

$D - D^0$ /difúznosť - nedifúznosť/kompaktnosť/, $Cc - Cc^0$ /koncentrovanosť - nekoncentrovanosť/, $Nr - Nr^0$ /úzkosť - neúzkosť/, $Lb - Lb^0$ /labializovanosť - nelabializovanosť/, $Lg - Lg^0$ /kvantitatívnosť - nekvantitatívnosť/ a $G - G^0$ /kízavosť - nekízavosť/.

2.2. Pri konsonantických fonémach spisovnej slovenčiny možno popri "všeobecných" príznakoch vychádzajúcich z opozícií $V - V^0$ a $C - C^0$ /pozri v bode 2/ vymedziť tieto ďalšie dištinkatívne príznaky: $D - D^0$ /difúznosť - nedifúznosť/kompaktnosť/, $A - A^0$ /ostroosť - neostroosť/tupoosť/, $O - O^0$ /záveroosť - nezáveroosť/úžinoosť/, $Lt - Lt^0$ /laterálnosť - nelaterálnosť/, $S - S^0$ /sykavosť - nesykavosť/, $Vc - Vc^0$ /znelosť - neznelosť/ a $N - N^0$ /nazálnosť - nenazálnosť/orálnosť/, pravda, s osobitnou konfiguráciou pri sonórnych spoluhláskach a pri šumových spoluhláskach.

3. Problémy pri identifikovaní dištinkatívnych príznakov zvyčajne odzrkadľujú hlbšiu "rozpor" vo vzťahu príslušných hlások a foném, respektíve synchronické napätie medzi členmi protikladu alebo aj výraznejšiu dynamiku analyzovaných prvkov v zvukovej sústave daného jazyka. V súčasnej spisovnej slovenčine sa to najzreteľnejšie ukazuje pri opozícii $D - D^0$, a to v rámci vokalickej podsystemu /ide o protiklad $\text{ä} - \text{a}/$ i konsonantického podsystemu $/l - l^0/$.

Uvedenú tézu potvrdzujú aj ďalšie "citlivé miesta" slovenského fonologického systému /dvojhlasiky; alabičné r, l, r, R; protiklad i - j, f - v a x - h/.

Doc. PhDr. Ján Sabol, CSc.

/28. 5. 1987 - Prešov/

Veta ako znak

Veta nie je znak, lebo nestojí za situáciou. O mimojazykovej situácii sa niečo vypovedá, a preto za situáciu stojí výpoveď, ona je znakom situácie. Výpoveď /presnejšie: situačná výpoveď/ má obsahovú a formovú zložku. Obsahom výpovede je prepozícia, čo sa o situácii vypovedá a formou výpovede je veta /respektíve ekvivalent vety alebo súvetie/.

V obsahovej zložke treba ďalej rozlišovať podstatný a doplnkový obsah, respektíve obsahovú a formovú zložku: prvú tvoria komunikačné zámery, druhú ich formálne /explicitné alebo implicitné/ vyjadrenie.

Vo formovej zložke treba rozlišovať vnútornú a vonkajšiu formu, ktoré sú však v rovnakom vzťahu ako základný protiklad obsah - forma. Vnútornú formu vety tvorí konceptuálna /myšlienková štruktúra, ktorá sa zase člení na argumentovú štruktúru a jej modálne vyjadrenie. Vonkajšiu formu vety tvorí konštrukcia, resp. vetný vzorec. Jej obsahom /vnútornou formou/ sú syntagmatické vzťahy, t. j. subordinácia, koordinácia a apozícia. Jej vonkajšou formou je syntagma. Obsahom /vnútornou formou/ syntagmy sú vzťahy, vonkajšou formou sú morfológické exponenty. Do syntagmy sa

dosadzujú vetné členy.

Obsahová a formová zložka tvoria komunikačnú výpoveď, ktorá umožňuje situáciu nielen označovať, ale aj o nej komunikovať. Obsahovú zložku komunikačnej výpovede tvoria také zložky ako vetná perspektíva, členenie na tému a rému, diatéza. Formovú zložku tvoria prozodické vlastnosti.

Len v súvislosti s komunikačnou výpoveďou má zmysel uvažovať o sémantike, respektíve o význame a zmysle. Z toho vyplýva, že obsah sa nerovná významu, ale že tri hlavné zložky: obsah, forma a význam sú v dialektickom vzťahu.

Prof. PhDr. Ján Horecký, DrSc.

/11. 6. 1987 - Banská Bystrica/

Teorijski i metodološki aspekti interferencije

/Srpskohrvatski jezik u kontaktu sa jezicima narodnosti u Vojvodini/

U SAP Vojvodini, gde koegzistira više različitih jezika /genetski srodnih i nesrodnih/, izučavanje interferencije kao jednog od osnovnih pitanja fenomena jezika u kontaktu veoma je značajno. Istraživanja interferentnih pojava se i obavljaju, i to uglavnom na relaciji srpskohrvatski - jedan od jezika narodnosti /mađarski, slovački, rumunski, rusinski/ pojedinačno, ali i organizirano, institucionalno u okviru različitih projekata.

U projektu Instituta za južnoslovenske jezike Filozofskog fakulteta u Novom Sadu Lingvistički i metodološki aspekti

učenja jezika društvene sredine jedna se tema bavi problemima međujezičke interferencije primerno-sekundarnog smjera u mađarsko-srpskohrvatskom dvojezičju.

Ova istraživanja imaju za cilj da se, pre svega, učenje srpskohrvatskog jezika učini efikasnijim, bržim i da budu određena pomoć prevodilačkoj praksi. Pored toga, postavili smo sebi za cilj i da damo određeni doprinos kontrastivnoj gramatici srpskohrvatskog i mađarskog jezika. Svesni smo bili, naime, da ćemo u nedostatku kompletne kontrastivne gramatike dvaju posmatranih jezika i sami morati vršiti kontrastivnu analizu onih jezičkih kategorija, onih jezičkih fenomena u čijoj upotrebi Mađari greše sa korespondentnim pojavama njihovog maternjeg jezika, a čiji odnos još nije ispitan. Predmet istraživanja su /u prvom periodu/ interferentne pojave morfo-sintaksičkom planu srpskohrvatskog jezika, što ne znači da ostali nivoi mogu biti potpuno isključeni.

Metodološki postupak istraživanja odredila je činjenica da još nije urađena u celosti kontrastivna gramatika ovih dvaju jezika u kontaktu.

Do sada smo ispitali interferentne pojave u predikatu srpskohrvatske rečenice, i to ne samo one koje se manifestuju u vidu grešaka, već i one koje se ispoljavaju u upotrebi manje uobičajenih jezičkih sredstava ili u primeni manje uobičajenog pravila nego u produkciji izvornih govornika

srpskohrvatskog jezika na području gde žive naši ispitanici.

Doc. dr. Mirjana Burzan
Filozofická fakulta Nový Sad
/3. 11. 1986 - Bratislava/

Knižné novinky

Kolektív: Krátky slovník slovenského jazyka.
ved. redaktor J. Kačala/, Bratislava, Veda 1987.

Vychádza štvrťročne v náklade 250 kusov - len pre internú potrebu. Zodpovedá Jozef Mistrík.